

האנפה הלבנה

אגדה יפנית

לפני שנים רבות, בארץ רחוקה, חי אדם צעיר.
יום אחד, כאשר עבד במשק שלו, אנפה לבנה
נפלה לרגליו. הוא ראה שחץ פגע בכנפיים של
האנפה. הוא הרים אותה, ניקה את הפצע
וטיפל בציפור היפה. אחרי זמן מה האנפה
יכלה לעוף שוב. הצעיר שלח אותה לשמיים
באומרו "תיזהרי עכשיו מהציידים." האנפה
סבבה מעל ראשו שלוש פעמים, נתנה קריאה,
כאילו לאות תודה, ועפה משם.

בתום העבודה בשדה חזר הצעיר לביתו. הוא הופתע כשראה אישה יפה, אותה עוד לא ראה אף פעם, עומדת בפתח. "ברוך שובך הביתה. אני אישתך" אמרה האישה.

"אני אדם עני מאוד" אמר הצעיר "לא אוכל לפרנס אותך". "אל תדאג, יש לי מספיק אורז" אמרה האישה. היא הצביעה על שק קטן והתחילה מיד להכין ארוחה.

הצעיר היה נבוך, אך האישה נשארה והם החלו בחיים מאושרים. ובאופן מופלא שק האורז נשאר מלא תמיד.

יום אחד ביקשה האישה מבעלה שיבנה לה
חדר אריגה ונול. כשהוא עשה זאת אמרה
"תבטיח לא לציץ לחדר זה לעולם" וסגרה את
עצמה בחדר. הצעיר המתין בסבלנות שתצא
משם. בסוף, אחרי שבוע, רעש הנול פסק
ואישתו, שנעשתה רזה מאוד, יצאה מחדר
האריגה ובידה בד היפה ביותר שהוא ראה
אי-פעם. "קח את הבד לשוק ותקבל מחיר טוב
עבורו" אמרה.
למחרת האיש יצא עם הבד ומכר אותו בכסף
רב. מאושר חזר הביתה אל אישתו.

האישה המשיכה באריגה בחדר סגור. הצעיר
התפלא ושאל את עצמו "איך היא יכולה לארוג
ללא חוטים?"

סקרנותו גברה והוא החליט לגלות את סודה
של אישתו. הוא הציץ לחדר ונבהל. אישתו
נעלמה. במקומה ישבה אנפה לבנה וארגה
בנול, כשהיא תולשת נוצות ואורגת אותן.

הציפור הרגישה בצעיר שהציץ לחדר ואמרה
"אני האנפה שהצלת את חייה. רציתי לגמול
לך על כך ונעשיתי לאישתך. אך עכשיו, אחרי
שראית את דמותי האמיתית, לא אוכל
להישאר יותר". היא נתנה לו את הבד הגמור
באומרה "אני משאירה לך זאת, כדי שתזכור
אותי." היא פרסה את כנפיה, עלתה לשמיים
ונעלמה לתמיד.